

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	8Cdo/186/2020
Identifikačné číslo spisu:	1012897626
Dátum vydania rozhodnutia:	14.10.2020
Meno a priezvisko:	JUDr. Ladislav Górász
Funkcia:	súdca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2020:1012897626.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci žalobcu A. P. M. Ď. - Stavebno-obchodná firma Hodonín, so sídlom v Hodoníne, Mešťanská 9, Hodonín, proti žalovaným 1/ ARTEMA, spol. s r. o., so sídlom v Bratislave, Vajnorská 89, 2/ P. Q. Z., bývajúcemu v C., N. XX, 3/ P. S. Š., bývajúcemu v C., F. XX, 4/ P. E. Š., bývajúcej v C., O. XX, 5/ P. A. X.Č., bývajúcemu v C., S. Q. XX, zastúpeným advokátkou, JUDr. Denisou Jánošíkovou, so sídlom v Bratislave, Klincova 35, o určenie vlastníctva a vypratanie nehnuteľností, vedenej na Okresnom súde Bratislava III pod sp. zn. 12C/34/2001-512, o dovolaní žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave z 30. júla 2015 sp. zn.3Co/413/2012, takto

rozhodol:

Dovolanie o d m i e t a.

Žalovaným 1/ až 5/ n e p r i z n á v a náhradu trov dovolacieho konania.

Odôvodnenie

1. Okresný súd Bratislava III rozsudkom z 26. novembra 2010 č. k. 12C/34/2001-512 zamietol žalobu, ktorou sa žalobca, po pripustení jej zmeny súdom (č. l. 483 spisu), domáhal určenia, že nehnuteľnosti: stavba na parcele č. XXXXX/X - trafostanica, stavba na parcele č. XXXXX/X - druh stavby 703, opravárenská dielňa a stavba na parcele č. XXXXX/XX, súpisného č. XXXXX - druh stavby 700, admin. budova (predtým odovzdávacia stanica), zapísané na liste vlastníctva č. XXX pre katastrálne územie C. - H. Z., sú v jeho výlučnom vlastníctve a uloženia povinnosti žalovanej 1/ vypratať trafostanicu, žalovanému 2/ vypratať opravárenskú dielňu a žalovaným 3/ až 5/ vypratať administratívnu budovu. Žalovaným 1/ až 5/ náhradu trov konania nepriznal. Po vykonanom dokazovaní súd dospel k záveru o nedostatku naliehavého právneho záujmu žalobcu na ním požadovanom určení. Uviedol, že právo žalobcu bez vyriešenia tejto otázky nie je ohrozené, nakoľko žalobca svoje vlastnícke právo odovzdal dobrovoľne, zmenou spoločenskej zmluvy v decembri 1992, kedy ho vniesol ako nepeňažný vklad do spoločnosti ŽELSTAV, A-Z, spol. s r. o. a nie v rozpore s dobrými mravmi ako odôvodňuje. Súd mal zároveň za to, že je viazaný rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo 14. mája 1997 sp. zn. 2Obo/170/96, v ktorom bola prejudiciálne vyriešená otázka určenia vlastníckeho práva žalobcu. O vlastníckom práve spoločnosti ŽELSTAV, A-Z, spol. s r. o. k sporným nehnuteľnostiam podľa neho rozhodol aj Mestský súd v Bratislave rozsudkom z 22. apríla 1996, č. k. 22Cb/21/96. Ďalej

súd poukázal aj na skutočnosť, že kúpnu zmluvou z 31. augusta 1998 uzatvorenou medzi spoločnosťou ŽELSTAV, A-Z, spol. s r. o. ako predávajúcim a žalovaným 1/ ako kupujúcim došlo k prevodu vlastníckeho práva k predmetným nehnuteľnostiam v celosti. K požadovanému vyprataniu nehnuteľnosti preto súd uviedol, že nakoľko žalobca nepreukázal svoje vlastnícke právo, registrácia spoločenskej zmluvy bola vykonaná záznamom pod č. RI 587/92 z 28. decembra 1992 a pôvodný žalovaný 1/ (A. A. A., správca konkurznej podstaty úpadcu ŽELSTAV, A-Z, spol. s r. o.) v súlade so zákonom odpredal predmetné nehnuteľnosti žalovanému 1/, preto žalobu aj v tejto časti zamietol.

2. Krajský súd v Bratislave na odvolanie žalobcu rozsudkom z 30. júla 2015 sp. zn. 3Co/413/2012 napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie vo výroku o veci samej potvrdil a vo výroku o náhrade trov konania napadnutý rozsudok zrušil a vec mu vrátil v rozsahu zrušenia na ďalšie konanie. Odvolací súd konštatoval, že žalobca neunesol dôkazné bremeno a nepreukázal vlastnícke právo k predmetným nehnuteľnostiam. Rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo 14. mája 1997 sp. zn. 2Obo/170/96 bola prejudiciálne vyriešená otázka určenia vlastníckeho práva žalobcu, podľa ktorého žalobca zmenou spoločenskej zmluvy z 23. novembra 1992 (registrovaná záznamom pod č. RI 587/92 z 28. decembra 1992) o založení spoločnosti s ručením obmedzeným ŽELSTAV A-Z vniesol majetok v rozsahu podľa čl. IV bod 5 zmeny spoločenskej zmluvy. Rozhodnutím Mestského súdu v Bratislave z 1. februára 1996, č. k. 38K/111/95-59 bol na majetok úpadcu ŽELSTAV, A-Z, spol. s r. o. vyhlásený konkurz a správca konkurznej podstaty spísal do konkurznej podstaty úpadcu všetok majetok. Žalobca síce podal proti konkurznému správcovi vylučovaciu žalobu na vylúčenie vecí (vrátane predmetných nehnuteľností), táto však bola rozsudkom Krajského súdu v Bratislave z 9. decembra 2002 sp. zn. 81Cb/80/97-859, potvrdeným rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 24. septembra 2003, sp. zn. 6Obo/62/03 právoplatne zamietnutá a správca konkurznej podstaty preto mohol v rámci konkurzného konania previesť predmetné nehnuteľnosti na inú osobu. Práve toto rozhodnutie považoval odvolací súd za právne významné, nakoľko ním bola vyriešená otázka hmotnoprávneho vzťahu - predbežná otázka vlastníckeho práva k veciam a súd je ňou viazaný (§ 159 ods. 2 O. s. p. v spojení s § 135 ods. 2 druhá veta O. s. p.). Pre úplnosť odvolací súd dodal, že samotné konanie o vylučovacej žalobe nebráni tomu, aby žalobca podal žalobu o určenie vlastníckeho práva, žalobca ju však podal až v čase, keď predmetné nehnuteľnosti už v rámci speňaženia konkurznej podstaty nadobudol dobromyseľne iný subjekt (boli predané správcom konkurznej podstaty žalobcovi 1/), takéto nadobudnutie vlastníckeho práva má právne účinky aj voči aj proti pôvodnému vlastníkovi (II. ÚS 263/09-14), a preto žalobca nemal naliehavý právny záujem na požadovanom určení. Námietky žalobcu, že jeho naliehavý právny záujem na požadovanom určení nebolo potrebné dokazovať, nakoľko bol na podanie žaloby odkázaný v inom konaní, odvolací súd vyhodnotil ako nedôvodné, nakoľko po oboznámení sa s obsahom rozhodnutí (rozsudkov Krajského súdu v Bratislave zo 6. októbra 1998 sp. zn. 27S/17/98, Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 30. mája 2001 sp. zn. M - Sždov 4/99, rozhodnutie Krajského úradu v Bratislave z 12. novembra 2001 č. Katastr-41-621-2/99-LK), ktorými svoje tvrdenia preukazoval dospel k záveru, že nie sú pravdivé. K tomu uviedol, že „V rozsudku č. k. 27S/17/98-26, zo dňa 6.10.1998, Krajský súd v Bratislave navrhovateľa neodkázal na podanie návrhu podľa § 80 písm. c/ O. s. p., len v odôvodnení tohto rozsudku skonštatoval, že riešenie spornej otázky vlastníctva vyplývajúceho z rozhodnutia štátneho notárstva a registrácii zmeny spoločenskej zmluvy nepatrí do právomoci žalovaného správneho orgánu, t. j. Krajského úradu v Bratislave, katastrálny odbor, ale do právomoci súdu podľa § 7 O. s. p. Správny orgán preto nemôže spornú otázku vlastníctva k nehnuteľnostiam sám posúdiť ani ako prejudiciálnu otázku. Rovnako navrhovateľ nebol odkázaný na podanie určovacieho návrhu ani v rozsudku Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. M-Sždov 4/99, zo dňa 30.5.2001, ktorým bolo zamietnuté mimoriadne dovolanie generálneho prokurátora proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave č. k. 27S/17/98-26, zo 6.10.1998, ani po rozhodnutí Krajského úradu v Bratislave, katastrálneho odboru č. Katastr-41-621-2/99-LK zo dňa 12.11.2001, ktorým nevyhovel protestu Okresnej prokuratúry Bratislava III č. Pd 5018/97-48 zo dňa 23.10.1997 proti rozhodnutiu Katastrálneho úradu v Bratislave, Správy katastra pre hlavné mesto SR Bratislavu č. 201/5-2301/95, zo dňa 24.10.1995, keď ani v jednom z týchto rozhodnutí nie je vôbec žiadna zmienka o návrhu v zmysle § 80 písm. c/ O. s. p.“

3. Proti rozsudku odvolacieho súdu v časti potvrdzujúcej rozsudok súdu prvej inštancie vo veci samej

podal žalobca dovolanie. Dovolanie odôvodnil tým, že odvolací súd rozhodol rozsudkom bez nariadenia pojednávania, bez toho, aby vo veci vykonal potrebné dokazovanie, ktorým by bol preukázaný naliehavý právny záujem na požadovanom určení žalobcu a tým mu odňal možnosť konať pred súdom podľa § 237 ods. 1 písm. f/ O. s. p. Namietal vadu konania § 237 ods. 1 písm. a/ (zrejme mal na mysli písm. d/) O. s. p., nakoľko súdy, pokiaľ sa odvolávali na registráciu zmeny spoločenskej zmluvy na Štátnom notárstve pod č. RI 587/92, napriek sporu o vyslovenie neplatnosti registrácie, ktorý je vedený na Okresnom súde Bratislava I pod č. 10C/51/1999, neprerušili konanie podľa § 83 O. s. p. Súdy boli povinné túto registráciu preskúmať a vyhodnotiť podľa § 157 ods. 2 O. s. p. a zároveň tým, že nerešpektovali ani rozsudky Krajského súdu v Bratislave zo 6. októbra 1998 sp. zn. 27S/17/98, Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 30. mája 2001 sp. zn. M - Sždov 4/99, rozhodnutie Krajského úradu v Bratislave z 12. novembra 2001 č. Katastr-41-621-2/99-LK, v ktorých registrácia riešená bola, žalobcovi odňali možnosť konať pred súdom podľa § 237 písm. f/ O. s. p. V ďalšom rozsiahlo namietal nesprávne právne posúdenie veci podľa § 241 ods. 2 písm. c/ O. s. p.

4. Žalovaní 1/ až 5/ sa k podanému dovolaniu nevyjadrili.

5. Dovolanie bolo podané do 30. júna 2016. Podľa prechodného ustanovenia § 470 ods. 1 Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“), ktorý nadobudol účinnosť 1. júla 2016, ak nie je ustanovené inak, platí tento zákon aj na konania začaté pred dňom nadobudnutia jeho účinnosti. Podľa § 470 ods. 2 písm. b/ CSP (ale) právne účinky úkonov, ktoré v konaní nastali pred dňom nadobudnutia účinnosti tohto zákona, zostávajú zachované.

6. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) ako súd dovolací (§ 35 CSP) po zistení, že dovolanie podal v stanovenej lehote (§ 427 ods. 1 CSP) oprávnený subjekt zákonom (§ 429 ods. 2 písm. a/ CSP), bez nariadenia pojednávania (§ 443 CSP) dospel k záveru, že dovolanie treba odmietnuť. Na stručné odôvodnenie (§ 451 ods. 3 veta prvá CSP) dovolací súd uvádza nasledovné:

7. Podľa právneho stavu účinného do 30. júna 2016 bolo dovolaním možné napadnúť právoplatné rozhodnutie odvolacieho súdu iba vtedy, pokiaľ to zákon pripúšťal (viď § 236 ods. 1 O. s. p.). Dôvody prípustnosti dovolania proti rozsudku vymedzoval § 238 O. s. p. a proti uzneseniu § 239 O. s. p. Dovolanie bolo prípustné proti každému rozhodnutiu tiež vtedy, ak v konaní došlo k najzávažnejším procesným vadám uvedeným v § 237 ods. 1 O. s. p.

8. V danom prípade je dovolaním napadnutý potvrdzujúci výrok rozsudku odvolacieho súdu. Rozsudky odvolacieho súdu, proti ktorým je dovolanie prípustné, sú uvedené v § 238 ods. 1 až 3 O. s. p. Dovolanie žalobcu však smeruje proti rozsudku, ktorý nemá znaky rozsudkov uvedených v § 238 ods. 1 až 3 O. s. p. (nebol ním zmenený rozsudok súdu prvého stupňa vo veci samej, odvolací súd sa ním neodchýlil od právneho názoru dovolacieho súdu vysloveného v tejto veci, odvolací súd vo výroku potvrdzujúceho rozsudku nevyslovil prípustnosť dovolania, pretože ide o rozhodnutie po právnej stránke zásadného významu alebo ide o potvrdenie rozsudku súdu prvého stupňa, ktorým súd prvého stupňa vyslovil neplatnosť zmluvnej podmienky podľa § 153 ods. 3, 4 O. s. p.), preto prípustnosť jeho dovolania z týchto ustanovení nevyplýva.

9. S prihliadnutím na ustanovenie § 242 ods. 1 veta druhá O. s. p. najvyšší súd skúmal, či v konaní nedošlo k prípadnej procesnej vade uvedenej v § 237 ods. 1 O. s. p. Uvedené zákonné ustanovenie pripúšťa dovolanie proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu (rozsudku či uzneseniu), ak a/ sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov, b/ ten, kto v konaní vystupoval ako účastník, nemal spôsobilosť byť účastníkom konania, c/ účastník konania nemal procesnú spôsobilosť a nebol riadne zastúpený, d/ v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie, e/ sa nepodal návrh na začatie konania, hoci podľa zákona bol potrebný, f/ účastníkovi konania sa postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom, g/ rozhodoval vylúčený sudca alebo bol súd nesprávne obsadený, ibaže namiesto samosudcu rozhodoval senát.

10. Dovolateľ procesné vady konania v zmysle § 237 ods. 1 písm. a/, c/ až e/ a g/ O. s. p. nenamietal;

existencia vád tejto povahy ani nevyšla najavo. Prípustnosť jeho dovolania preto z týchto ustanovení nevyplýva.

11. Dovolateľ namietal, že postupom súdov nižšieho stupňa mu bola odňatá možnosť konať pred súdom (§ 237 ods. 1 písm. f/ O. s. p.).

12. O vadu, ktorá je z hľadiska § 237 ods. 1 písm. f/ O. s. p. významná, ide najmä vtedy, ak súd v konaní postupoval v rozpore so zákonom, prípadne s ďalšími všeobecne záväznými právnymi predpismi a týmto svojím postupom odňal účastníkovi konania jeho procesné práva, ktoré mu právny poriadok priznáva.

13. Postup súdu, ktorým sa účastníkovi konania odňala možnosť konať pred súdom zakladá porušenie práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a slobôd (ďalej len „dohovor“), porovnaj napr. III. ÚS 156/06, III. ÚS 331/04, II. ÚS 174/04.

14. Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

15. Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom.

16. Podľa ustálenej judikatúry Ústavného súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) zmyslom a účelom základného práva na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy (aj čl. 6 ods. 1 dohovoru) je zaručiť každému reálny prístup k súdu. Tomu zodpovedá povinnosť všeobecného súdu o veci konať a rozhodnúť (I. ÚS 62/97, II. ÚS 26/96). Z judikatúry tiež vyplýva, že ak súd koná vo veci uplatnenia práva osoby určenej v čl. 46 ods. 1 ústavy inak ako v rozsahu a spôsobom predpísaným zákonom, porušuje ústavou zaručené právo na súdnu ochranu (I. ÚS 4/94).

17. Obsah práva na súdnu ochranu v čl. 46 ods. 1 ústavy nespočíva len v tom, že osobám nemožno brániť v uplatnení práva alebo ich diskriminovať pri jeho uplatňovaní. Jeho obsahom je i zákonom upravené relevantné konanie súdov. Každé konanie súdu, ktoré je v rozpore so zákonom, je porušením ústavou zaručeného práva na súdnu ochranu (I. ÚS 26/94).

18. Konaním súdu sa rozumie jeho procesný postup. Konanie súdu v súlade so zákonom musí vykazovať určitú kvalitu a v materiálnom ponímaní zabezpečovať tak právo na súdnu ochranu.

19. Z obsahu spisu vyplýva, že odvolací súd vyhlásil rozsudok 30. júla 2015 bez nariadenia ústneho pojednávania (§ 214 ods. 2 O. s. p.), pričom oznámenie o mieste a čase vyhlásenia rozsudku bez nariadenia pojednávania (§ 156 ods. 3 O. s. p.) bolo vyvesené na úradnej tabuli súdu 24. júla 2015 a zvesené 31. júla 2015 (č. l. 635 spisu).

20. Podľa § 214 ods. 1 O. s. p. (účinného v čase vyhlásenia rozsudku odvolacieho súdu) na prejednanie odvolania proti rozhodnutiu vo veci samej nariadi predseda senátu odvolacieho súdu pojednávanie vždy, ak a/ je potrebné zopakovať alebo doplniť dokazovanie, b/ súd prvého stupňa rozhodol podľa § 115a bez nariadenia pojednávania a je potrebné zopakovať alebo doplniť dokazovanie, c/ ide o konanie vo veciach porušenia zásady rovnakého zaobchádzania, d/ to vyžaduje dôležitý verejný záujem. V ostatných prípadoch možno o odvolaní rozhodnúť aj bez nariadenia pojednávania (§ 214 ods. 2 O. s. p.).

21. V danej veci nešlo o žiaden z prípadov uvedených v citovanom § 214 ods. 1 O. s. p., kedy by bolo treba na prejednanie odvolania nariadiť pojednávanie.

22. Teda tým, že odvolací súd rozhodol o odvolaní žalobcu bez nariadenia pojednávania (§ 214 ods. 2 O.

s. p.), neodňal mu možnosť konať pred súdom (§ 237 ods. 1 písm. f/ O. s. p.), ako dovolaateľ tvrdil.

23. Súčasťou obsahu základného práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru je aj právo účastníka konania na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky skutkovo a právne relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany (III. ÚS 209/04, III. ÚS 95/06, III. ÚS 260/06). Aj Európsky súd pre ľudské práva formuloval viaceré zásady odôvodnenia rozsudkov, z ktorých vyplýva, že súdne rozhodnutia musia v dostatočnej miere uvádzať dôvody, na ktorých sú založené, rozsah tejto povinnosti sa však môže meniť s ohľadom na povahu rozhodnutí a musí byť posudzovaný podľa okolností každého prípadu (H. c. Belgicko z 30. novembra 1987, Ruiz Torija a Hiro Blani c. Španielsko). Odôvodnenie pritom musí vyhovovať najmä základnej požiadavke preskúmateľnosti, ktorá má svoje opodstatnenie nielen z hľadiska možného použitia opravného prostriedku, ale ako bolo uvedené, súvisí aj s postupom súdu z hľadiska práva na spravodlivé súdne konanie.

24. Zákonné požiadavky na odôvodnenie rozsudkov vyplývajú z § 157 ods. 2 O. s. p. Jeho účelom je predovšetkým doložiť správnosť rozsudku, zároveň je aj prostriedkom kontroly správnosti postupu súdu pri vydávaní rozhodnutia. Ustanovenie § 157 ods. 2 O. s. p. dáva súdom dostatočný návod na to, aké má byť odôvodnenie rozsudku. Z hľadiska úplnosti odôvodnenia rozsudku sa žiada, aby odôvodnenie obsahovalo najmä stručné a výstižné prednesy účastníkov a ich konečné návrhy, dôkazy, o ktoré súd oprel svoje skutkové zistenia, úvahy, ktorými sa spravoval pri hodnotení dôkazov a skutočností, ktoré mal preukázané a právne posúdenie zisteného skutkového stavu podľa príslušných zákonných ustanovení.

25. Ustanovením § 219 ods. 1 O. s. p. je odvolaciemu súdu daná možnosť potvrdiť rozsudok súdu prvého stupňa, ak je vo výroku vecne správny, pričom jeho rozhodnutie kontinuálne nadväzuje na rozhodnutie súdu prvého stupňa.

26. V prejednáwanej veci odvolací súd rozhodnutie súdu prvého stupňa potvrdil ako vecne správne a podrobne sa vysporiadal s jednotlivými podstatnými odvolacími námietkami, ktoré vyhodnotil za nedôvodné. Zo spisu vyplýva, že prvostupňový súd a tiež odvolací v odôvodnení svojho rozhodnutia uviedli stanoviská procesných strán a ich argumentáciu, rozhodujúce skutočnosti, z ktorých vychádzali, citovali právne predpisy, ktoré aplikovali a z ktorých vyvodili jasný, jednoznačný a presvedčivý právny záver o nedôvodnosti žaloby. Teda odôvodnenie rozsudku súdu prvého stupňa aj odvolacieho súdu zrozumiteľne a podrobne objasňuje (§ 157 ods. 2 O. s. p.) skutkový a právny základ rozhodnutia, a to, že žaloba bola zamietnutá z procesných dôvodov pre nedostatok naliehavého právneho záujmu žalobcu na požadovanom určení vlastníckeho práva a v nadväznosti na to bolo potrebné zamietnuť aj návrh na vypratanie vecí. Tým rozhodnutie odvolacieho súdu, nie je nepreskúmateľné a plne rešpektuje základné právo účastníkov na spravodlivý súdny proces (pozri III. ÚS 115/2003).

27. Pokiaľ žalobca vytýka súdu, že sa neoboznámil dostatočne s obsahom rozhodnutí Krajského súdu v Bratislave zo 6. októbra 1998 sp. zn. 27S/17/98, Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 30. mája 2001 sp. zn. M - Sždov 4/99, rozhodnutie Krajského úradu v Bratislave z 12. novembra 2001 č. Katastr-41-621-2/99-LK, v dôsledku čoho nesprávne posúdil naliehavý právny záujem na požadovanom určení žalobcu, nakoľko v nich bola riešená aj registrácia zmeny spoločenskej zmluvy, a v dôsledku čoho aj vec nesprávne právne posúdil, najvyšší súd uvádza, že odvolací súd svoje rozhodnutie podrobne vysvetlil na strane 14 ods. 2 rozsudku. Uviedol, že v rozsudku krajského súdu nebol žalobca odkázaný na podanie žaloby podľa § 80 písm. c/ O. s. p., len v ňom uviedol, že riešenie spornej otázky vlastníctva vyplývajúceho z rozhodnutia Štátneho notárstva o registrácii spoločenskej zmluvy nepatrí do právomoci správneho orgánu, t. j. Krajského úradu v Bratislave, a preto ten túto otázku vlastníckeho práva nemôže posúdiť ani ako prejudiciálnu. Rovnako nebol odkázaný ani v rozhodnutí ním uvedeného rozhodnutia Najvyššieho súdu. V súvislosti s námietkou o nepreskúmateľnosti rozhodnutia odvolacieho súdu dovolací súd tiež dáva do pozornosti, že na rokovaní občianskoprávneho kolégia najvyššieho súdu, ktoré sa uskutočnilo 3. decembra 2015, bolo prijaté stanovisko, právna veta ktorého znie: „Nepreskúmateľnosť rozhodnutia zakladá inú vadu konania v zmysle § 241 ods. 2 písm. b/ Občianskeho súdneho poriadku.

Výnimočne, keď písomné vyhotovenie rozhodnutia neobsahuje zásadné vysvetlenie dôvodov podstatných pre rozhodnutie súdu, môže ísť o skutočnosť, ktorá zakladá prípustnosť dovolania podľa § 237 ods. 1 písm. f/ Občianskeho súdneho poriadku“. Toto stanovisko, ktoré bolo publikované v Zbierke stanovísk najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky, považuje dovolací súd za plne opodstatnené aj v preskúmvanej veci. Ako bolo uvedené zhora, odvolací súd jasne a zrozumiteľne vysvetlil dôvody, ktoré ho viedli k potvrdeniu zamietajúcej časti rozsudku súdu prvého stupňa vo veci samej, preto nebol dôvod na postup podľa druhej vety citovaného stanoviska.

28. Námetka žalobcu o nesprávnom prístupe súdov nižších stupňov k dokazovaniu nie je dôvodná. Súd nie je viazaný návrhmi účastníkov na vykonanie dokazovania a nie je povinný vykonať všetky navrhnuté dôkazy. Nevykonanie dôkazov podľa návrhov alebo predstáv navrhovateľa nie je ani postupom, ktorým by mu súd odňal možnosť konať pred súdom, lebo rozhodovanie o tom, ktoré dôkazy budú vykonané, patrí výlučne súdu, a nie účastníkovi konania (§ 120 ods. 1 O. s. p.). Ak súd niektorý dôkaz nevykoná, môže to viesť nanajvýš k jeho nesprávnym skutkovým záverom, a teda v konečnom dôsledku aj k nesprávnemu rozhodnutiu, nie však k zmätočnosti rozhodnutia (pozri napr. aj rozhodnutia uverejnené v Zbierke rozhodnutí a stanovísk súdov Slovenskej republiky pod č. 37/1993 a pod č. 125/1999). Napokon súd prvého stupňa v odôvodnení uviedol dôvody, prečo zamietol návrh žalobcu na vykonanie ním navrhnutých konkrétnych dôkazov, rovnako odvolací súd svoje rozhodnutie o nevykonaní niektorými listinami, riadne odôvodnil.

29. Pokiaľ ide o námetku žalobcu spochybňujúcu úplnosť zistenia skutkového stavu veci, či nesprávnosť skutkových zistení, treba uviesť, že v zmysle ustanovenia § 241 ods. 2 O. s. p. dôvodom dovolania nemôže byť samo osebe nesprávne skutkové zistenie. Dovolanie totiž nie je „ďalším“ odvolaním, ale je mimoriadnym opravným prostriedkom určeným na nápravu len výslovne uvedených procesných (§ 241 ods. 2 písm. a/ a b/ O. s. p.) a hmotnoprávných (§ 241 ods. 2 písm. c/ O. s. p.) väd. Preto sa dovolaním nemožno úspešne domáhať revízie skutkových zistení urobených súdmi prvého a druhého stupňa, ani prieskumu nimi vykonaného dokazovania.

30. Z obsahu dovolania žalobcu je zrejmá jeho námetka, že súdy nesprávne vyhodnotili výsledky vykonaného dokazovania. Dovolací súd poukazuje na to, že nesprávne hodnotenie vykonaných dôkazov nie je uvedené medzi prípustnými dôvodmi dovolania, ktoré sú vymedzené v ustanovení § 241 ods. 1 písm. a/ až c/ O. s. p. Pre tento záver svedčí i ustanovenie 243a ods. 2, veda druhá O. s. p., ktoré ustanovuje, že dovolací súd nevykonáva dokazovanie. Dokazovanie je časťou občianskeho súdneho konania, v ktorej si súd vytvára poznatky potrebné na rozhodnutie vo veci. Z § 132 O. s. p. vyplýva, že dôkazy hodnotí súd podľa svojej úvahy, a to každý dôkaz jednotlivo a všetky dôkazy v ich vzájomnej súvislosti, pritom starostlivo prihliada na všetko, čo vyšlo za konania najavo, vrátane toho, čo uviedli účastníci. Pri uplatnení zásady voľného hodnotenia dôkazov súd v zásade nie je obmedzovaný právnymi predpismi, ako má z hľadiska pravdivosti ten-ktorý dôkaz hodnotiť. Iba výnimočne zákon súdu ukladá určité obmedzenie pri hodnotení dôkazov (napr. § 133, § 134, § 135 O. s. p.). Ťažisko dokazovania je v konaní na súde prvého stupňa; skutkové závery tohto súdu je oprávnený dopĺňať, prípadne korigovať len odvolací súd, ktorý za tým účelom môže vykonávať dokazovanie (§ 213 ods. 3 až 5 O. s. p.). Súd rozhodujúci o dovolaní nepreskúmvava správnosť a úplnosť skutkových zistení, a to už len z toho dôvodu, že v konaní o tomto opravnom prostriedku nie je oprávnený prehodnocovať vykonané dôkazy; na rozdiel od súdu prvého stupňa a odvolacieho súdu totiž nemá možnosť dôkazy sám vykonávať (§ 243a ods. 2 veta druhá O. s. p.). Keď najvyšší súd nemôže vykonávať dokazovanie, tak nemôže iba na základe súdnych spisov, preskúmať správnosť hodnotenia dôkazov súdom, lebo si nemôže pre svoje rozhodnutie zabezpečiť rovnaké podklady a predpoklady doplnením alebo zopakovaním dokazovania, aké mal súd, ktorý dôkazy hodnotil.

31. Žalobca v dovolaní namietal aj vadu konania uvedenú v § 237 ods. 1 písm. d/ (aj keď nesprávne označil písm. a/) O. s. p., t. j. prekážku litispendencie (už začatého konania), pričom mala spočívať v tom, že súdy podľa § 83 O. s. p. neprerušili konanie, aj keď na Okresnom súde Bratislava I pod sp. zn. 10C/51/1999 prebieha spor o vyslovenie neplatnosti registrácie zmeny spoločenskej zmluvy registrovanej na Štátnom notárstve pod č. RI 587/92, na ktorej platnosť sa súdy vo svojich

rozhodnutiach odvolávali.

32. Najvyšší súd však takúto vadu konania nezistil, nakoľko žalobca uvedené nenamietal pred súdom prvého stupňa a najmä odvolacím súdom, a nie je ju možné zistiť ani z obsahu spisu.

33. Pokiaľ dovolateľ v dovolaní namietal, že napadnuté rozhodnutie je postihnuté inou vadou konania a spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci, dovolací súd odkazuje na svoju konštantnú judikatúru, podľa ktorej k dovolacím dôvodom v zmysle § 241 ods. 2 písm. b/ a c/ O. s. p. by bolo možné prihliadať len v prípade procesne prípustného dovolania, čo ale nie je tento prípad (viď napr. R 54/2012 a niektoré ďalšie rozhodnutia najvyššieho súdu sp. zn. 1Cdo/62/2010, 2Cdo/97/2010, 3Cdo/53/2011, 4Cdo/68/2011, 5Cdo/44/2011, 6Cdo/41/2011, 7Cdo/102/2012 či 7Cdo/116/2013).

34. Na základe uvedeného možno uzavrieť, že v danej veci dovolanie žalobcu nebolo prípustné podľa § 238 O. s. p. a neboli zistené ani podmienky prípustnosti podľa § 237 ods. 1 O. s. p. Najvyšší súd preto dovolanie ako procesne neprípustné odmietol (§ 447 písm. c/ CSP) bez toho, aby skúmal vecnú správnosť napadnutého rozsudku odvolacieho súdu.

35. Najvyšší súd rozhodnutie o nároku na náhradu trov dovolacieho konania neodôvodňuje (§ 451 ods. 3 veta druhá CSP).

36. Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku nie je prípustný opravný prostriedok.